

Глава 1
СБЛЪСЪК В ПАРИЖ

От площадката за наблюдение на Айфеловата кула градът се разстилаше в краката на Магнус Бейн и Алек Лайтууд като дар. Звездите блещукаха, сякаш знаеха, че имат конкуренция, калдъръмените улици бяха ленти от злато, Сена – сребърна панделка, обвита около изящна кутия бонбони. Париж – град на булеварди и бохеми, на влюбените и на Лувъра.

Париж бе и мястото на доста от най-смущаващите прекеждия и недобре измислените планове на Магнус, както и на няколко романтични катастрофи, ала сега миналото нямаше значение.

Този път Магнус възнамеряваше да си прекара в Париж както подобава. През четирисотинте години, откакто бродеше по света, беше научил, че където и да пътуваш, компанията е това, което има значение. Погледна през малката маса към Алек Лайтууд, който не обръщаше внимание на блясъка и великолепието на Париж, погълнат от писането на картички до семейството си у дома, и се усмихна.

Всеки път, щом довършеше една картичка, Алек пишеше на края: *Ще ми се да беше тук*. И всеки път Магнус я грабваше и дописваше със замах: *Но не и наистина*.

Алек пишеше, привел широки рамене над масата. Знаци се разливаха по мускулестата сила на ръцете му, една руна вече избледняваше на гърлото му, точно под изчистената линия на челюстта. Кичур от вечно разрошената му черна коса падаше над очите му. За миг на Магнус му се прииска

да се пресегне и да я отметне назад, но той потисна този порив. Алек се стесняваше от публични прояви на привързаност. Наистина, наоколо нямаше други ловци на сенки, но не можеше да се каже, че и обикновените човеци напълно приемаха подобни жестове. На Магнус му се щеше да не беше така.

– Потънал си в дълбоки мисли? – попита Алек.

Магнус се изсмя.

– Опитвам се да не го правя.

Да се наслаждаваш на живота, беше изключително важно, но понякога изискваше немалко усилие. Да планира съвършената екскурзия в Европа, не се беше оказало лесно. Беше се видял принуден да измисли няколко брилянтни графици съвсем сам. Не можеше да си представи как се опитва да опише доста необичайните си изисквания на някоя туристическа агентка.

„Искате да отидете на почивка?“ – може би щеше да го попита служителката, когато той се обади в агенцията.

„Това ще е първата ми ваканция заедно с новото ми гадже – навярно би отвърнал Магнус, тъй като от съвсем скоро можеше да заявява на всеослушание, че излиза с Алек, а той обичаше да се хвали. – Чисто ново.“

Толкова ново, че все още опознаваха ритъма на другия, всеки поглед и докосване бяха стъпка в една територия, едновременно прекрасна и непозната. Понякога се улавяше да гледа Алек или пък Алек да го гледа със сияещо удивление. Сякаш и двамата бяха открили нещо неочаквано, но безкрайно желано. Все още не бяха сигурни един в друг, но искаха да бъдат.

Или поне Магнус искаше.

„Класическа любовна история. Свалих го на едно парти, той ме покани на среща, а после водихме рамо до рамо епична магическа битка между доброто и злото и сега имаме нужда от почивка. Работата е там, че той е ловец на сенки“ – щеше да каже.

„Извинявайте, какво?“ – щеше да попита въображаемата му туристическа агентка.

„Е, нали се сещате. Някога, много отдавна, светът бил пъ-

лен с демони. Представете си Черния петък, само че с повече реки от кръв и малко по-малко отчаян рев. Както се случва във времена на отчаяние за благородните и верните (тоест никога за мен), се появил ангел. Той дал на избраните си воители и техните наследници силата на ангелите, за да бранят човечеството. Дал им също така тяхна собствена тайна страна. Ангелът Разиел бил страшно щедър с подаръците. Ловците на сенки и до днес водят своята битка, невидими защитници, сияйни и добродетелни, буквално и неиронично въплъщение на „морално превъзходство“. Адски е дразнещо. Те буквално превъзхождат останалите! Със сигурност превъзхождат мен, тъй като аз съм потомък на демони.“

Дори Магнус не можеше да си представи какво би отговорила туристическата му агентка на това. Вероятно просто щеше да изписука объркано.

„О, забравих ли да спомена? – щеше да продължи Магнус. – Има създания, много различни от ловците на сенки: долноземците. Алек е дете на Ангела и син на едно от най-старите семейства в Идрис, родината на нефилимите. Сигурен съм, че на родителите му никак не би им допаднало да го видят как кавалерства на някой елф, вампир или върколак из Ню Йорк. Сигурен съм също така, че биха ги предпочели пред един магьосник. Нас ни смятат за най-опасните и подозрителни от всички долноземци. Ние сме деца на демони, а аз съм безсмъртният син на един позорно известен Велик демон, макар че е възможно да съм пропуснал да спомена това на гаджето си. От порядъчните ловци на сенки не се очаква да заведат някой като мен, за да се запознае с мама и татко. Аз имам минало. Дори повече от едно. Освен това от добрите нефилимски момчета изобщо не се очаква да заведат вкъщи мъже за гаджета.“

Само че Алек беше направил точно това. Беше застанал наред залата на предците си и бе целунал Магнус по устата пред очите на всички нефилими, събрани там. Това бе една от най-огромните и прекрасни изненади в дългия живот на Магнус.

„Наскоро се бихме в голяма война, която спаси цялото човечество от катастрофа, не че човечеството е благодарно,

защото дори не знае. Не спечелихме нито слава, нито подобащо финансово обезщетение, а понесохме загуби, които не бих могъл да опиша. Алек изгуби брат си, а аз – свой приятел, и една почивка ще се отрази добре и на двама ни. Боя се, че за Алек най-близкото подобие на това да се поглезе някога е било да си купи лъскав нов нож. Искам да направя нещо хубаво за него и заедно с него. Искам да се отдръпнем от бъркотията, която е животът ни сега, и да се опитаме да открием начин наистина да бъдем заедно. Имате ли маршрут, който бихте могли да ни препоръчате?”

Дори и във въображението му служителката от туристическата агенция му беше затворила.

Не, Магнус беше принуден сам да планира до последния детайл една романтична ваканция в Европа. Само че той беше Магнус Бейн, бляскав и енигматичен. Можеше да се справи с една такава задача със стил. Воин, избран от ангели, и добре облечено дете на демони – влюбени и твърдо решени да се наприключенстват из Европа. Какво би могло да се обърка?

И като стана дума за стил, Магнус накриви алената си барета под шикозен ъгъл. Движението накара Алек да вдигне очи... и не можа да ги откъсне.

– Да не би все пак да искаш да носиш барета? – попита Магнус. – Само кажи. По една случайност у себе си имам още няколко. В различни цветове. Аз съм същинско изобилие от барети.

– Мисля да пасувам – отвърна Алек. – Отново. Но благодаря.

Крайчетата на устните му се повдигнаха нагоре, усмивката му беше несигурна, но истинска.

Магнус подпря брадичка върху ръката си. Искаше да се наслади на този миг, изпълнен с Алек, звездна светлина и възможности в Париж, и да го скъта в себе си, за да му се диви отново след много години. Надяваше се, че след време споменът няма да му причинява болка.

– За какво мислиш? – попита Алек. – Сериозно.

– Сериозно – отвърна Магнус. – За теб.

Алек изглеждаше изненадан от идеята, че е възможно

Магнус да мисли за него. Беше едновременно много лесно и много трудно да го изненадаш – зрението и рефлексите на ловците на сенки не бяха шега работа. Било когато Магнус се задаваше зад ъгъла или когато идваше в леглото, което двамата делеяха (само за да спят засега, докато или ако Алек поискаше нещо друго), Алек винаги го предусещаше. И все пак можеше да бъде хванат неподготвен от нещо толкова дребно, като това да знае, че е в мислите на Магнус.

Точно в този момент Магнус смяташе, че е крайно време Алек да получи истинска изненада. И по една случайност той разполагаше с такава.

Париж беше първата спирка в пътуването им. Навярно беше клише да започнат романтична европейска ваканция в Града на любовта, ала Магнус вярваше, че класиката неслучайно е класика. Бяха тук почти цяла седмица и той смяташе, че е време да придаде своя стил на нещата.

Алек довърши последната си картичка и Магнус посегна към нея, но после отпусна ръка. Прочете онова, което Алек беше написал, и се усмихна, очарован и изненадан.

Върху картичката до сестра си Алек сам беше добавил *Ще ми се да беше тук. Но не наистина*. Алек му отправи малка усмивчица.

– Готов ли си за следващото приключение? – попита Магнус.

Алек изглеждаше заинтригуван, но отвърна:

– Имаш предвид кабарето? Билетите ни са за девет часа. Трябва да проверим колко дълго ще ни отнеме да стигнем дотам.

Очевидно бе, че Алек никога досега не беше ходил на истинска ваканция. Непрекъснато се опитваше да планира почивката им, сякаш отиваха в битка.

Магнус махна лениво с ръка, сякаш пропъждаше муха.

– Винаги има време за късното представление в „Мулен Руж“. Обърни се.

Махна над рамото на Алек и той се обърна.

Към Айфеловата кула, поклащащ се несигурно на вятъра, се носеше ярък балон на лилаво-сини райета. Вместо кошница, от четири въжета под балона висеше дървена плат-

форма, върху която имаше маса и два стола. На масата бяха подредени прибори за двама, а в средата ѝ имаше тънка ваза с роза. Свещник с три свещи довършваше подредбата, макар че ветровете, които се вихреха около Айфеловата кула, непрекъснато гасяха свещите. Подразнен, Магнус щракна с пръсти и трите свещи отново пламнаха.

– Ъ – каза Алек. – Можеш ли да летиш с балон?

– Разбира се! – заяви Магнус. – Не съм ли ти разказвал как веднъж откраднах един балон, за да спася френската кралица?

Алек се усмихна широко, сякаш Магнус се шегуваше. Магнус се усмихна в отговор. В действителност беше си взел белята с Мария Антоанета.

– Просто – замислено каза Алек – никога не съм те виждал да караш кола.

Изправи се, за да се полюбува на балона, който беше скрит с магия от очите на хората. За мунданите наоколо изглеждаше така, сякаш Алек се взира сериозно в нищото.

– Мога да шофирам. Мога също така да летя, пилотирам и управлявам всяко превозно средство, което поискаш. Едва ли ще блъсна балона в някой комин – заяви Магнус.

– Хм.

Алек сбърчи вежди.

– Изглеждаш потънал в мисли – отбеляза Магнус. – Да не би да мислиш за това колко бляскаво и романтично гадже имаш?

– Мисля за това как да те предпазя, ако се блъснем в някой комин с балона.

Докато минаваше покрай Магнус, Алек поспря и отметна един непокорен кичур от челото му. Допирът му беше лек, нежен, но нехаен, сякаш дори не осъзнаваше, че го прави. Магнус дори не беше забелязал, че косата му влиза в очите.

Магнус наклони глава и се усмихна. Беше му странно да се грижат за него, но навярно можеше да свикне с това.

С помощта на малко магия отклони вниманието на мунданите от тях и като стъпи на стола, се покатери върху полюшващата се платформа. В мига, в който и двата му крака се озоваха върху пода, сякаш беше стъпил върху твърда почва. Протегна ръка на Алек.

– Довери ми се.

Алек се поколеба, а после улови предложената му ръка. Хватката му беше силна, усмивката – мила.

– Доверявам ти се.

Последва Магнус, прехвърляйки се с лекота над парапета и върху платформата. Двамата се настаниха на масата и балонът, издигайки се с поклащане, като гребна лодка в развълнувано море, се отдалечи, невидим за човешки очи, от Айфеловата кула. Няколко секунди по-късно се рееха високо в небето, а Париж се разстиляше под тях.

Магнус гледаше как Алек се любува на града от триста метра височина. Беше се влюбвал и преди и нещата се бяха обърквали. Беше нараняван и се бе научил как да надмогне болката. Много пъти.

Други любовници му бяха казвали, че е невъзможно да бъде взет на сериозно, че е ужасяващ, че им идва в повече, че не е достатъчен. Възможно бе да разочарова Алек. Дори вероятно.

Ако чувствата на Алек не се окажеха трайни, Магнус можеше поне да се погрижи това пътуване да бъде хубав спомен. Надяваше се това да постави основа за нещо повече, но ако то бе всичко, което щяха да имат някога, щеше да се погрижи да си е заслужавало.

Кристалното сияние на Айфеловата кула избледня. Хората не бяха очаквали и тя да изтрае дълго. А ето че беше тук, символът на града.

Внезапен порив на вятъра накара платформата да се наклони и балонът пропадна двайсетина метра надолу. Уловени от насрещния вятър, те се завъртяха няколко пъти, преди Магнус да направи категоричен жест и балонът да се изправи.

Алек го погледна, сбърчил вежди, вкопчен в облегалките на стола си.

– Е, как точно се управлява това нещо?

– Нямам представа! – отвърна Магнус жизнерадостно. – Възнамерявах просто да използвам магия!

Балонът прелетя на сантиметри над Триумфалната арка и свърна рязко към Лувъра, снишавайки се над покривите на сградите.

Магнус не се чувстваше така безгрижен, както му се искаше да изглежда. Беше ужасно ветровит ден. Да поддържа балона изправен, стабилен, летящ в правилната посока и неподвижен, беше по-голямо усилие, отколкото би искал да признае. А все още не беше сервирал вечерята. И непрекъснато му се налагаше да пали свещите наново.

Любовните истории изискваха страшно много работа.

Под тях тъмни листа пълзяха по червени тухлени стени покрай брега на реката, а уличните лампи грееха в розово, оранжево и синьо между боядисаните в бяло сгради и тесните калдъръмени улици. От другата им страна бяха градините на Тюйлери, чието кръгло езеро се вираше в тях като око, и стъклената пирамида на Лувъра, прорязана от червен лъч. Магнус си спомни как Парижката комуна бе подпалила Тюйлери, спомни си пепел, издигаща се във въздуха, и кръв по гилотината. Париж бе град, който носеше петната на дълга история и отдавнашна скръб; през ясните очи на Алек Магнус се надяваше те да бъдат отмити.

Щракна с пръсти и до масата се появи бутилка, охлаждаща се в кофичка с лед.

– Шампанско?

Алек скочи от стола си.

– Магнус, виждаш ли стълба дим там долу? Да не би да е пожар?

– Да разбирам, че не искаш шампанско?

Алек посочи към един булевард покрай Сена.

– Има нещо странно в този дим. Носи се *обратно* на вятъра.

Магнус махна с чашата за шампанско.

– Нищо, с което *rompiers** не могат да се справят.

– Димът започна да прескача покривите. Току-що свърна надясно. Сега се крие зад един комин.

Магнус замълча за миг.

– Моля?

– Добре, димът току-що прескочи Улицата на пирамидите.

* Пожарникари (фр.). – Б. пр.

Алек присви очи.

– Можеш да различиш името отгук?

Алек го погледна учудено.

– Преди да тръгнем, разгледах много внимателно картата на града. За да се подготвя.

Поредното напомняне, че Алек се подготвя за ваканция така, сякаш се готви за нефилимска мисия, защото това беше първата му ваканция. Магнус погледна гъстия черен пушек, който се издигаше в небето, надявайки се, че Алек греша и те ще могат да се върнат към романтичната вечер, която беше планирал. За съжаление, Алек не грешеше: облакът беше прекалено черен и прекалено компактен; струйки като пипала се проточваха от него и пърхаха във въздуха, пренебрегвайки безцеремонно вятъра, който би трябвало да ги разпръсне. Изведнъж вниманието му беше привлечено от някакво проблясване под струите на дима.

Алек беше на ръба на платформата, приведен плашещо много напред.

– Двама души преследват това... създание от дим. Мисля, че виждам серафимски ками. Ловци на сенки.

– Ура за ловците на сенки – каза Магнус. – Тук присъстващите не се включват в ироничното ми ура, разбира се.

Изправи се и с един решителен жест накара балона да се сниши, осъзнавайки с разочарование, че се налага да погледнат отблизо. Макар зрението му да не бе така остро като това на Алек, подсилено с руна, не след дълго видя под дима две тъмни фигури, които се гонеха по покривите на Париж.

Различи лицето на жена, вдигнато към небето и сияещо като перла. Дълга плитка се развяваше зад нея, като змия от сребро и злато. Двамата ловци на сенки тичаха отчайващо бързо.

Димът се изви покрай редица търговски сгради и над една тясна улица, а после се разстла над жилищен блок, избягвайки тавански прозорци и вентилационни шахти. И през цялото време ловците на сенки го преследваха, посичайки всяко черно пипало, замахнало твърде близо. В тъмния водовъртеж от дим множество жълти светлини като светулки се рояха по двойки.

– Демони иблис – измърмори Алек и сграбчи лъка си, поставяйки стрела в тетивата.

Магнус беше простенал, когато бе осъзнал, че Алек възнамерява да вземе лъка си на вечерята.

– Как изобщо би могло да ти се наложи да простреляш каквото и да било с лък на Айфеловата кула? – попитал бе, а Алек просто се бе усмихнал меко и свивайки рамене, бе претметнал оръжието на гърба си.

Магнус знаеше, че е безсмислено да предлага да оставят парижките ловци на сенки да се погрижат сами за каквото и дразнещо демонично бедствие да се разиграваше пред тях. Алек беше буквално неспособен да обърне гръб на която и да било добра кауза. Това бе едно от най-привлекателните му качества.

Вече бяха доста по-близо до покривите. Платформата се люшкеше застрашително, докато Магнус се промушваше покрай комини, жици и тавански стълби.

Вятърът беше опасно силен. Магнус имаше чувството, че се бие с цялото небе. Балонът се поклащаше, разлюлявайки цялата платформа, и кофичката лед се преобърна. Магнус едва успя да избегне сблъсък с един висок комин и загледа как бутилката шампанско полетя от ръба, избухвайки във взрив от стъкло и пяна, когато се пръсна върху покрива под тях.

Отвори уста, за да каже нещо за тъжната загуба на шампанското.

– Съжалявам за шампанското – каза Алек. – Надявам се, че не беше някоя от най-ценните ти бутилки или нещо такова.

Магнус се засмя. Алек отново го беше предугадил.

– Вземам само средно ценни бутилки, когато се каня да ги изпия върху платформа на триста метра над земята.

Опита се да компенсира за един порив на вятъра, но се поизсили и платформата се люшна опасно в другата посока като махало и едва не проби дупка в гигантски билборд. Магнус побърза да изправи балона и провери положението под тях.

Роякът иблиси се беше разделил на две, ограждайки ловците на сенки върху покрива отдолу. Уловени в капан, двамата нефилими продължиха да се бият храбро. Русо-

косата жена се движеше като хваната натясно светкавица. Първият иблис, който им се нахвърли, беше посечен с един замах на серафимската ѝ кама, също като втория и третия. Ала демоните бяха твърде много. Пред погледа на Магнус четвърти демон се хвърли към жената и светещите му очи прорязаха мрака.

Магнус погледна към Алек и той му кимна. Магнус вложи голяма част от магията си, за да задържи балона свършено неподвижен за един миг. Първата стрела на Алек полетя.

Иблисът така и не стигна до жената. Сиянието на очите му помътня, докато тялото му се стопяваше, оставяйки след себе си единствено стрела, забита в земята. Още трима демони бяха сполетени от същата съдба.

Ръцете на Алек бяха неясно петно от движение, сипещи стрела след стрела към рояка под тях. Всеки път, когато чифт светещи очи се насочеше към ловците на сенки, една стрела го пресрещаше, преди да успее да се добере до тях.

Твърде жалко, че Магнус трябваше да отдаде вниманието си на това да контролира природните стихии, вместо да се любува на гаджето си.

Ариергардът на демоните се обърна към новата заплаха в небето. Трима от тях се откъснаха от нападението над ловците на сенки и се хвърлиха към балона. Двама бяха свалени със стрели, преди да успеят да се доберат до платформата, но Алек нямаше достатъчно време, за да се прицели в третия. Демонът, в чиято зейнала паст имаше редица черни зъби, посегна към него.

Само че Алек вече беше пуснал лъка и бе извадил серафимска кама.

– *Пуриел* – каза и острието лумна с ангелска сила.

Руните върху тялото му проблясваха, когато заби оръжието в демона и му отсече главата. Иблисът се разпадна, превръщайки се в черна пепел.

Друга група демони достигна платформата и бързо срещна подобна съдба. Това правеха ловците на сенки, за това беше роден Алек. Тялото му беше оръжие, изящно и мълниеносно, оръжие – наточено, за да убива демони и да брани онези, които обича. Алек беше много добър и в двете.

Уменията на Магнус бяха повече в сферата на магията и на модния усет. Улови един демон в мрежа от електричество и отблъсна друг с помощта на невидима бариера от вятър. Алек простреля онзи, който Магнус беше задържал, а след това прониза последния иблис на покрива под тях. Русокосата жена и нейният другар вече нямаше какво да правят. Стояха сред вихрушка от пепел и разруха и гледаха с недоумение.

– Няма защо! – извика Магнус и им помахаше. – Беше безплатно!

– Магнус – обади се Алек. – Магнус!

Нотката на истинска тревога в гласа на Алек бе онова, което накара Магнус да си даде сметка, че вятърът му се беше изплъзнал, още преди да почувства рязкото движение на платформата под краката им. Направи едно последно трескаво и обречено движение и Алек се втурна към него, прикривайки тялото му със своето.

– Пригответи се за... – изкрещя в ухото му, докато балонът се носеше към земята и по-точно към таблото на един театър, върху което с ярки жълти крушки бе изписано КАРМЕН.

Магнус Бейн полагаше голямо усилие винаги да прави нещата ефектно.

Сблъсъкът определено беше такъв.